Dotze tesis sobre l'economia dels morts

(1994)

1. Els morts envolten els vius. Els vius són l'essència dels morts. En aquesta essència rauen les dimensions de temps i espai. L'embolcall de l'essència és atemporal.

2. Entre l'essència i l'embolcall hi ha intercanvis que sovint són poc clars. Totes les religions s'han esmerçat per esclarir-los. La credibilitat de la religió depèn de la claredat de certs intercanvis poc usuals. Les mistificacions de la religió són el resultat d'intentar produir sistemàticament aquests intercanvis.

3. Un intercanvi clar és poc freqüent perquè poques coses poden creuar intactes la barrera de la atemporalitat i del temps.

4. Considerar els morts com a individus que havien estat enfosqueix la seva naturalesa. Intenta considerar els vius com suposem que ho fan els morts: col·lectivament. El col·lectiu creixeria en l'espai i, a més, al llarg del temps. Jo hi inclouria tots aquells que han viscut en un moment o altre. D'aquesta manera també pensaríem en els morts. Els vius redueixen els morts al nombre que ha viscut, i, no obstant això, els morts ja inclouen els vius en el seu gran col·lectiu.

5. Els morts habiten un moment de construcció atemporal que s'enceta contínuament. La construcció és l'estat de l'univers en qualsevol moment.

6. Segons el seu record de la vida, els morts consideren el moment de construcció conjuntament amb el moment de col·lapse. Els morts han viscut i, en conseqüència, no poden ser mai inerts.

7. Si els morts viuen en un moment atemporal, com poden recordar? Únicament recorden haver estat llançats al temps, com ho fa tot allò que ha existit o que existeix.

8. La diferència entre els morts i els no nats és que els morts recorden. A mesura que el nombre de morts creix, el record s'amplia.

9. Els records dels morts existents en la atemporalitat es pot considerar una mena de forma d'imaginació relacionada amb la possibilitat. Aquesta imaginació s'assembla a (rau en) Déu, però no sé com.

10. En el món dels vius hi ha un fenomen equivalent però contrari. A vegades els vius experimenten la atemporalitat, en revelacions mentre dormen, en èxtasis, en moments de perill extrem, en l'orgasme, i potser en la pròpia experiència de la mort. En aquests instants, la imaginació dels vius cobreix tot el camp de l'experiència i ultrapassa el perfil de la vida o de la mort individuals.

11. Quina relació tenen els morts amb allò que encara no ha passat, amb el futur? Tot el futur és la construcció on tenen fixada la seva «imaginació».

12. Com conviuen vius i morts? Fins que el capitalisme no va deshumanitzar la societat, tots els vius esperaven l'experiència dels morts. Era el seu darrer futur. Tot sols els vius eren incomplets. Per tant, els vius i els morts eren interdependents. Sempre. Tanmateix, una forma singular d'egoisme modern ha trencat aquesta interdependència. Amb resultats desastrosos per als vius, que consideren els morts com a *eliminats*.